

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4784/22
31.8.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Ирене Трифуновић Радуловић и Иде Никитовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Богољуб Гачевић, адвокат из Београда, Булевар АВНОЈ-а 129, против тужених Републике Србије, Министарство унутрашњих послова са седиштем у Новом Београду, Булевар Михајла Пупина 2, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, Косовска 31 и Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП из Београда, Његошева 84, ради утврђења права закупа, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 3737/18 од 29.03.2022. године, у седници одржаној 31.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 3737/18 од 29.03.2022. године у ставу првом и другом изреке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 3737/18 од 29.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље да се утврди да тужиља од 25.5.2005. године има право закупа на неодређено време и својство закупца на неодређено време на стану у ул. ..., површине 58 м², у стамбеној згради изграђеној на кат. Парцели ..., лист непокретности ... КО ..., на основу Закључка Савеза министара СРЈ од 25.05.2005. године да се спроведе поступак за замену овог стана за стан у ул. ... тачка 2, који је тужиљи додељен решењем Савезне владе Београд – Комисија за стамбена питања бр.12 од 27.11.1996. године, што би тужени били дужни да признају, као неоснован.

Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој Републици Србији,

Министарство унутрашњих послова, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 9.000,00 динара.

Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП са седиштем у Београду за накнаду трошкова парничног поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужилца побијајући је у ставу првом и другом изреке, због битне повреде одедаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност одлуке у побијаном делу, применом члана 386 ЗПП ("Сл. гласник РС", бр. 72/2011 са изменама и допунама), Апелациони суд је нашао да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а у жалби тужилце неосновано се указује на повреду поступка из тачке 12 наведене законске одредбе, с обзиром да су дати разлози јасни, потпуни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена у Савезном секретаријату за унутрашње послове СФРЈ почев од 1976. године и по том основу јој је 1985. године додељен на коришћење једноипособан стан бр.... у ... (сада ...) ..., површине 24 м², који је тужилца откупила од СФРЈ-РЗ Савезног секретаријата за унутрашње послове, уговором овереним 24.1.1992. године. Тужилца је због проширења породице по основу запослења у Савезном министарству за унутрашње послове решењем Савезне владе, Комисије за стамбена питања бр.12 од 27.11.1996. године, дат у закуп на неодређено време двособан стан бр.... у ул. ... у ..., површине 63 м², под условом да вишак стамбеног простора плати по тржишној цени, који стан ће користити са супругом и синовима, на основу ког решења ће закључити уговор о закупу стана са Савезном дирекцијом за имовину СРЈ, а радило се о стану који је био у изградњи и правни посао којим је стан прибављен никада није окончан.

Закључком Савета министара ДЗ СЦГ са седнице од 25.05.2005. године, у складу са чланом 31 Уредбе о начину, критеријумима и мерилима за давање станова у закуп и додељивање стамбених зајмова за решавање стамбених питања запослених у савезним органима ("Сл. лист СРЈ", бр.63/98 и 12/2001) одлучено је да се изврши легализација тако донетих решења, те је Генерални секретаријат Савета министара ради реализације наведеног закључка сачинио предлог да се тужилино стамбено питање реши тако што би се извршила замена наведеног решења од 1996. године, која није могла да се изврши решењем о давању именованој у закуп на неодређено време стана бр.... у ул. ... у ..., али тај предлог није разматран на седници тадашње административне комисије Савета министара, тако да решење о замени стана није донето.

Тужилца је крајем априла 2004. године, предат на коришћење стан бр.... у ул. ...на ..., на тај начин што је тужилцу у наведени стан увео сада пок. ББ, бивши сарадник за стамбене послове Генералног секретаријата Савета министара Државне заједнице СЦГ,

који том приликом тужиљи није предао никакав документ и исте године тужиља се уселила у наведени стан заједно са старијим сином, док је њен супруг остао да живи у стану у ... заједно са млађим сином, а сада у наведеном стану живи тужиљин син ... заједно са својом супругом и сином, док тужиља са својим супругом и другим сином ... и његовом породицом, живи у стану у Стан бр. ... у ул. ... купио је Државни секретаријат за унутрашње послове ФНРЈ од Градског фонда за стамбену изградњу по уговору од 1965. године и у поседовном листу КО Бежанија бр.1292/17, бр. расправног записника 1346-1421, овај стан је био уписан као друштвена својина СФРЈ – Савезни секретаријат унутрашњих послова све до 2007. године, када је у поступку излагања на јавни увид података о непокретностима у листу непокретности на предметном стану уписана државна својина тужене Републике Србије, са правом коришћења тужене Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда ЈП Београд са уделом 1/1. Стан бр. ... у ул.... до данас није изграђен.

Тужиља је покренула ванпарнични поступак ради доношења решења које замењује уговор о закупу стана на неодређено време и решењем Трећег основног суда у Београду Р1 149/17 од 16.03.2018. године упућена је да у року од 30 дана пред судом покрене парницу против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова за утврђење права на закуп на неодређено време и својсва закупца на неодређено време на стану у ул. ..., уместо додељеног стана у ул. ... јер је тужиљи оспорено право на закуп на неодређено време и својство закупца на неодређено време.

Полазећи од напред наведеног, након што је претходно оценио да је истакнут приговор недостатка пасивне легитимације на страни тужене Републике Србије неоснован, првостепени суд је одбио тужбени захтев, као неоснован.

Према становишту првостепеног суда, у конкретном случају, никада није донето решење о замени стана, нити је донета одлука о додели спорног стана тужиљи у закуп на неодређено време. Одредбом члана 7 став 1 и 3 Закона о становању ("Сл. гласник РС", бр.50/92 са изменама и допунама), важећег у моменту када је тужиљи решењем од 27.11.1996. године дат у закуп на неодређено стан бр. ... у ул. ... и када је тужиљи крајем априла 2004. године предат на коришћење стан бр. ... у ул. ... прописано је да се о закупу стана закључује уговор између власника стана, односно носиоца права располагања на стану у друштвеној својини и лица које закупљује стан, те да ако уговором о закупу није утврђено време трајања закупа сматраће се да је уговор закључен на неодређено време. Према томе, право закупа на стану се може стећи једино уселењем у стан на основу акта даваоца стана на коришћење, односно на основу уговора о коришћењу стана, што овде није случај.

Донета одлука је резултат правилно утврђеног чињеничног стања, које је засновано на правилној оцени доказа, а на тако правилно утврђено чињенично стање суд је правилно применио материјално право, док је за своју одлуку изнео јасне, потпуне и непротивречне разлоге.

Неосновано се у жалби тужиље указује да суд није правилно применио члан 8 ЗПП у погледу важности закључка Савета Министара ДЗ СЦГ од 25.05.2005. године, који предвиђа спровођење поступка за замену овог стана за стан у ... и да је овим закључком наложено само успостављање форме која је требало да покрије легално

успостављено фактичко стање, а закључак је последњи формални акт даваоца стана којим је тужили признат статус легитимног корисника предметног стана.

Наиме, чланом 24 Уставне повеље Државне заједнице Србије и Црне горе (који је усвојила Савезна скупштина на седницама Већа грађана и Већа република 04.фебруара 2003.године), у ставу 1 прописано је да је имовина СРЈ потребна за рад институција Србије и Црне Горе, које настављају да функционишу, имовина Србије и Црне Горе, док је ставом 2 исте одредбе прописано да је имовина СРЈ на територији држава чланица имовина држава чланица по територијалном принципу. Сагласно изнетом, како предметни стан не представља имовину СРЈ која је била потребна за рад институција Србије и Црне Горе које су наставиле да функционишу, већ представља имовину на територији Републике Србије која је ступањем на снагу Уставне повеље Србије и Црне Горе припала Републици Србији, држави чланици по територијалном принципу, Савет министара Државне заједнице Србије и Црне Горе, нити било које тело у оквиру ње, на дан 25.05.2005. године није имао овлашћење да располаже предметним станом.

С обзиром да се из напред наведених разлога Закључак Савета министара СЦГ од 25.05.2005. године не може уподобити правноснажној одлуци носиоца права располагања којим је стан додељен тужили на корићење, без значаја је околност да је тужила у несметаном поседу предметног стана.

Остали наводи жалбе су били предмет оцене, али како нису од значаја за доношење другачије одлуке, нису посебно образлагани.

Правилна је одлука о трошковима поступка која је резултат правилне примене члана 153, 154 и 163 ЗПП.

Из изложених разлога, применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука из става другог изреке је донета применом члана 165 ЗПП у вези са чланом 153 ЗПП, имајући у виду исход поступка.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић